ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 9ης Νοεμβρίου 1999 *

Στην υπόθεση T-114/99,

CSR Pampryl SA, εταιρία γαλλικού δικαίου, με έδρα την La Courneuve (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον Dominique Couturier-Heller, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Pierrot Schiltz, 4, rue Béatrix de Bourbon,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, και Xavier Lewis, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 378/1999 της Επιτροπής, της 19ης Φεβρουαρίου 1999, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96, σχετικά με την εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο «μητρώο των προστατευομένων ονομασιών προελεύσεως και των προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων» το οποίο προβλέπεται στον κανονισμό (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου σχετικά με την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προελεύσεως των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ 1999, L 46, σ. 13), καθ' όσον αφορά την καταχώρηση, ως προστατευομένης ονομασίας προελεύσεως, των ονομασιών «Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer»,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. W. Bellamy και M. Βηλαρά, δικαστές,
γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Νομικό πλαίσιο

1 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2081/92 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουλίου 1992, για την προστασία των γεωγραφικών ενδείξεων και των ονομασιών προέλευσης των γεωργικών προϊόντων και των τροφίμων (ΕΕ 1992, L 208, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2081/92), καθορίζει, σύμφωνα με το άρθρο του 1, τους κανόνες περί της κοινοτικής προστασίας των ονομασιών προελεύσεως και των γεωγραφικών ενδείξεων, της οποίας μπορούν να τύχουν ορισμένα γεωργικά προϊόντα και ορισμένα τρόφιμα.

2 Ως «ονομασία προέλευσης» το άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 2081/92 ορίζει την ονομασία μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, η οποία χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου καταγομένου από αυτή την περιοχή, τον συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή, του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικά στο γεωγραφικό περιβάλλον που περιλαμβάνει τους φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες και του οποίου η παραγωγή, η μεταποίηση και επεξεργασία συντελείται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή.

3 Η καταχώρηση ως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως (ΠΟΠ) της ονομασίας ενός γεωργικού προϊόντος ή τροφίμου — που πρέπει, προς τούτο, να πληροί τις προϋποθέσεις του κανονισμού 2081/92 και ειδικότερα να είναι σύμφωνη προς τις προδιαγραφές του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού — επάγει στην εν λόγω ονομασία κοινοτική προστασία.

4 Τα άρθρα 5 έως 7 του κανονισμού 2081/92, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ) 535/97 του Συμβουλίου, της 17ης Μαρτίου 1997 (ΕΕ 1997, L 83, σ. 3), θεσπίζουν διαδικασία καταχωρήσεως, η οποία επιτρέπει σε κάθε ομάδα — που ορίζεται ως κάθε οργάνωση παραγωγών ή/και μεταποιητών τους οποίους αφορά το ίδιο γεωργικό προϊόν ή τρόφιμο — ή, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, σε κάθε νομικό ή φυσικό πρόσωπο να υποβάλει αίτηση καταχωρήσεως προστατευόμενης ονομασίας προελεύσεως ή προστατευόμενης γεωγραφικής ενδείξεως για τα γεωργικά προϊόντα ή τρόφιμα τα οποία παράγει ή παρασκευάζει, εφόσον προέρχονται από την οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή, στο κράτος μέλος στο οποίο βρίσκεται η εν λόγω γεωγραφική περιοχή. Το κράτος μέλος ελέγχει εάν η αίτηση είναι δικαιολογημένη και τη διαβιβάζει στην Επιτροπή, που, εάν κρίνει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις προστασίας της, δημοσιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* τα ειδικά στοιχεία που κατονομάζονται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92.

5 Κατά το άρθρο 6, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92:

«Εάν δεν κοινοποιηθεί στην Επιτροπή καμμία ένσταση σύμφωνα με το άρθρο 7, η ονομασία καταχωρείται σε μητρώο που τηρεί η Επιτροπή με τίτλο "Μητρώο προ-

στατευόμενων ονομασιών προέλευσης και προστατευόμενων γεωγραφικών ενδείξεων", το οποίο περιέχει τα ονόματα των ομάδων και των ενδιαφερομένων οργανισμών ελέγχου.»

6 Το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92, όπως τροποποιήθηκε με τον προαναφερθέντα κανονισμό 535/97, της 17ης Μαρτίου 1997, ορίζει:

«1. Εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2, κάθε κράτος μέλος μπορεί να προβάλει ένσταση κατά της [καταχώρησης].

2. Οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μεριμνούν ώστε κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον να έχει τη δυνατότητα να λάβει γνώση της αίτησης. Επί πλέον, σύμφωνα με την κατάσταση που επικρατεί σ' αυτά, τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν την πρόσβαση και άλλων ενδιαφερομένων που έχουν έννομο συμφέρον.

3. Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, μπορεί να προβάλει ένσταση για την καταχώρηση αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η αρμόδια αρχή λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα για να ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών.

4. Για να είναι παραδεκτή, η ένσταση πρέπει:

— είτε να αποδεικνύει ότι δεν πληρούνται οι όροι που αναφέρονται στο άρθρο 2,

— είτε να αποδεικνύει ότι η καταχώρηση προτεινόμενης ονομασίας θίγει την ύπαρξη μιας εξ ολοκλήρου ή εν μέρει ομώνυμης ονομασίας ή σήματος ή την ύπαρξη προϊόντων τα οποία διατίθενται νομίμως στην αγορά κατά την τελευταία πενταετία πριν τη δημοσίευση που προβλέπεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2,

— είτε να προσδιορίζει τα στοιχεία από τα οποία προκύπτει ο κοινός χαρακτήρας του ονόματος του οποίου ζητείται η καταχώρηση.

5. Όταν μια ένσταση είναι παραδεκτή κατά την έννοια της παραγράφου 4, η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις εσωτερικές τους διαδικασίες, εντός προθεσμίας τριών μηνών:

α) εάν επιτευχθεί η συμφωνία αυτή, τα εν λόγω κράτη μέλη κοινοποιούν στην Επιτροπή όλα τα στοιχεία που επέτρεψαν την επίτευξη της εν λόγω συμφωνίας, καθώς και τη γνώμη του αιτούντος και του ενισταμένου. Εάν δεν τροποποιήθηκαν τα στοιχεία που υποβλήθηκαν δυνάμει του άρθρου 5, η Επιτροπή ενεργεί σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4. Στην αντίθετη περίπτωση, η Επιτροπή κινεί εκ νέου τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 7·

β) εάν δεν επιτευχθεί συμφωνία, η Επιτροπή λαμβάνει απόφαση με τη διαδικασία που προβλέπεται στο άρθρο 15, λαμβάνοντας υπόψη τις θεμιτές και παραδο-

σιακές χρήσεις και τους πράγματι υφιστάμενους κινδύνους σύγχυσης. Εάν αποφασιστεί να γίνει η καταχώρηση, η Επιτροπή προβαίνει στη δημοσίευση σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 4.»

Ιστορικό της διαφοράς

7 Η προσφεύγουσα παράγει διάφορες ποικιλίες μηλίτη οίνου τις οποίες εμπορεύεται, από το 1988, υπό διάφορες ονομασίες περιέχουσες τη μνεία «Pays d'Auge».

8 Με διάταγμα της Γαλλικής Κυβερνήσεως της 19ης Μαρτίου 1996, η ονομασία «Pays d'Auge» καταχωρήθηκε, σε εθνικό επίπεδο, ως ελεγχόμενη ονομασία προελεύσεως. Η προσφεύγουσα άσκησε ενώπιον του γαλλικού Conseil d'Etat προσφυγή περί ακυρώσεως αυτού του διατάγματος, με την αιτιολογία ότι, αφότου τέθηκε σε ισχύ ο κανονισμός 2081/92, οι γαλλικές αρχές έπαυσαν να είναι αρμόδιες να παρέχουν τέτοια προστασία διά διατάγματος.

9 Με επιστολή της 17ης Απριλίου 1997, η Γαλλική Κυβέρνηση κοινοποίησε στην Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 5, του κανονισμού 2081/92, αίτηση καταχωρήσεως ως ΠΟΠ των ονομασιών «Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer», προερχόμενη από ένωση συσταθείσα προς προώθηση του μηλίτη οίνου της περιοχής Pays d'Auge.

10 Η αίτηση αυτή δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα C 120 της 18ης Απριλίου 1998, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του κανονισμού 2081/92.

11 Με επιστολή της 13ης Οκτωβρίου 1998, η προσφεύγουσα απηύθυνε στην αρμόδια γαλλική αρχή ένσταση κατά της καταχωρήσεως, βάσει του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92, ζητώντας τη διαβίβασή της στην Επιτροπή εντός της προβλεπομένης προθεσμίας, ήτοι πριν από τις 18 Οκτωβρίου 1998. Κατά την προσφεύγουσα, η αίτηση καταχωρήσεως παραγνωρίζει το άρθρο 2 του κανονισμού 2081/92, καθ' όσον αφενός μεν αφορά προϊόν που δεν εμφανίζει καμμία ιδιομορφία ως προς τη συνιστώμενη διαδικασία παρασκευής του, αφετέρου δε οι συνημμένες προδιαγραφές προβλέπουν μια διαδικασία παραγωγής υπέρμετρα περιοριστική.

12 Αντίγραφο της ενστάσεως αυτής διαβιβάστηκε αυθημερόν στις υπηρεσίες της Επιτροπής από τον δικηγόρο της προσφεύγουσας.

13 Με επιστολή της 16ης Οκτωβρίου 1998, ο προϊστάμενος της Υπηρεσίας Παραγωγής και Συμβάσεων της Διευθύνσεως Παραγωγής και Εμπορίου του γαλλικού Υπουργείου Γεωργίας και Αλιείας πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι η ένστασή της δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92 και ότι, επομένως, δεν θα διαβιβαζόταν στην Επιτροπή, ιδίως διότι οι λόγοι που τη στήριζαν είχαν ήδη ληφθεί υπόψη κατά τη διαδικασία αναγνωρίσεως της ονομασίας προελεύσεως σε εθνικό επίπεδο. Στις 16 Δεκεμβρίου 1998, η προσφεύγουσα άσκησε κατά της αποφάσεως αυτής προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État.

14 Με επιστολή και τηλεαντίγραφο της 19ης Οκτωβρίου 1998, ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Γεωργίας (ΓΔ VI) της Επιτροπής επισήμανε στον μόνιμο αντιπρόσωπο της Γαλλίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση ότι οι υπηρεσίες του είχαν λάβει, στις 13 και στις 15 Οκτωβρίου 1998, αντίγραφα τριών ενστάσεων κατά της επίμαχης αιτήσεως καταχωρήσεως, μεταξύ των οποίων και από την προσφεύγουσα. Τόνισε ότι, σε περίπτωση κατά την οποία οι επίδικες καταχωρήσεις έπληττταν την ύπαρξη ενός σήματος ή προϊόντων που βρίσκονταν νομίμως στην αγορά από πενταετίας και

πλέον πριν από τις 18 Απριλίου 1998, οι ενστάσεις έπρεπε να διαβιβασθούν στις υπηρεσίες της Επιτροπής, συνοδευόμενες από τις παρατηρήσεις, εφόσον υπήρχαν, της Γαλλικής Κυβερνήσεως.

15 Με επιστολή της 9ης Νοεμβρίου 1998, η αρμόδια γαλλική αρχή απάντησε ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92, είχε κρίνει ότι οι επίδικες ενστάσεις δεν ήσαν δικαιολογημένες και ότι είχε, ως εκ τούτου, αποφασίσει να μη τις διαβιβάσει στην Επιτροπή.

16 Η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 378/1999, της 19ης Φεβρουαρίου 1999, για τη συμπλήρωση του παραρτήματος του κανονισμού (ΕΚ) 2400/96 σχετικά με την εγγραφή ορισμένων ονομασιών στο «μητρώο των προστατευομένων ονομασιών προελεύσεως και των προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων», το οποίο προβλέπεται στον κανονισμό 2081/92 (ΕΕ 1999, L 46, σ. 13, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός). Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού, «δυνάμει του άρθρου 7 του εν λόγω κανονισμού, δεν διαβιβάστηκε στην Επιτροπή ένσταση μετά τη δημοσίευση στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* των ονομασιών που αναγράφονται στο παράρτημα του [παρόντος] κανονισμού (...)». Η Επιτροπή έκρινε, κατά συνέπεια, ότι οι ονομασίες «Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer» έπρεπε να εγγραφούν στο «Μητρώο των προστατευομένων ονομασιών προελεύσεως και των προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων» και, επομένως, να προστατεύονται σε κοινοτικό επίπεδο ως ΠΟΠ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

17 Η υπό κρίση προσφυγή ασκήθηκε με δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Μαΐου 1999.

18 Με χωριστό δικόγραφο, που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Ιουλίου 1999, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

19 Στις 31 Αυγούστου 1999, η προσφεύγουσα κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου τις γραπτές της παρατηρήσεις ως απάντηση στην εν λόγω ένσταση.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου ή, επικουρικώς, να συνεξετάσει το παρεμπίπτον ζήτημα με την ουσία·

— να ακυρώσει τον προσβαλλόμενο κανονισμό καθ' όσον καταχωρεί τις ονομασίες «Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer»·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

21 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

22 Με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Νοεμβρίου 1999, η Γαλλική Δημοκρατία ζήτησε να παρέμβει υπέρ της καθής.

Επί του παραδεκτού της προσφυγής

Επιχειρήματα των διαδίκων

23 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, λόγω του ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αποτελεί πράξη γενικής ισχύος, ότι η προσφεύγουσα δεν βρίσκεται σε ιδιαίτερη θέση που να τη διακρίνει από κάθε άλλο πρόσωπο και ότι η προσφεύγουσα δεν μετέχει στη διαδικασία πρωτοκολλήσεως σε κοινοτικό επίπεδο.

24 Πρώτον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός συνιστά, όπως και ο βασικός κανονισμός 2081/92, πράξη γενικής ισχύος κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ. Δεν απευθυνόταν σε ορισμένους επιχειρηματίες, αλλά σε όλους τους παραγωγούς που ενδέχεται να χρησιμοποιήσουν την επίδικη ονομασία, καθώς και σε όλους εκείνους που, καίτοι έχουν χρησιμοποιήσει αυτή την ονομασία, παύουν να αναποκρίνονται στις προϋποθέσεις τις οποίες ορίζει η κοινοτική ρύθμιση. Εφόσον, επομένως, αποτελεί κανονιστική πράξη, η προσφυγή είναι, κατά πάγια νομολογία, απαράδεκτη (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1982, 307/81, Alusuisse κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 3463· διατάξεις του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, και της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, CNPAAP κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003· απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Ιουλίου 1996, T-482/93, Weber κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-609· βλ. ειδικότερα, σχετικά με κανονισμούς περί καταχωρήσεως προστατευομένων ονομασιών προελεύσεως ή προστατευομένων γεωγραφικών ενδείξεων, διατάξεις του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, T-109/97, Molkerei Grossbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998,

σ. II-3533, σκέψη 51, και της 26ης Μαρτίου 1999, T-114/96, Biscuiterie-confiserie LOR και Confiserie du Tech κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σκέψη 28).

25 Δεύτερον, το γεγονός και μόνον ότι έχει χρησιμοποιήσει την επίδικη ονομασία δεν σημαίνει ότι η προσφεύγουσα θίγεται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό λόγω κάποιων ιδιοτήτων που τη διακρίνουν ή λόγω κάποιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει έναντι παντός άλλου προσώπου. Συναφώς, η λύση την οποία δέχθηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1994, σ. I-1853), δεν μπορεί να εφαρμοσθεί στην προκειμένη περίπτωση.

26 Τρίτον, η παρούσα υπόθεση δεν είναι ανάλογη εκείνης επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 1983, 191/82, Fediol κατά Επιτροπής (Συλλογή 1983, σ. 2913). Συγκεκριμένα, σ' αυτήν την τελευταία, η Επιτροπή αρνήθηκε να κινήσει την προβλεπόμενη — σε κοινοτικό επίπεδο — από την επίδικη ρύθμιση διαδικασία κατά των επιδοτήσεων, ενώ η ρύθμιση εκείνη χορηγούσε ρητώς σε κάθε κοινοτική επιχείρηση ή ομοσπονδία κοινοτικών επιχειρήσεων σειρά διαδικαστικών δικαιωμάτων, όπως το δικαίωμα υποβολής καταγγελίας, εξετάσεως της εν λόγω καταγγελίας και λήψεως ορισμένων πληροφοριών. Στην παρούσα περίπτωση, αντιθέτως, η προβλεπόμενη στο άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 διαδικασία ενστάσεως εξελίσσεται ενώπιον της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένος ο ενιστάμενος, κατά την προπαρασκευαστική φάση εξετάσεως της αιτήσεως καταχωρήσεως. Ο ενιστάμενος δικαιούται απλώς να υποβάλει τις παρατηρήσεις του στην εν λόγω αρχή, η οποία υποχρεούται απλώς να μεριμνήσει ώστε να «ληφθούν υπόψη οι εν λόγω παρατηρήσεις ή η προβληθείσα ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών». Σε περίπτωση, άλλωστε, που η ένσταση είναι «παραδεκτή», όρος που, στην πραγματικότητα, παραπέμπει στο βάσιμό της, τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη καλούνται να επιδιώξουν συμφωνία μεταξύ τους, χωρίς παρέμβαση των ιδιωτών (βλ. προαναφερθείσα διάταξη Molkerei Grossbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 60).

27 Η Επιτροπή τονίζει ακόμη ότι, ενώ το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 παρέχει, με την παράγραφο 3, τη δυνατότητα υποβολής ενστάσεως κατά της καταχωρήσεως σε «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον», η δέκατη τρίτη

αιτιολογική σκέψη αυτού του κανονισμού αναφέρεται ρητά «σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο». Η διατύπωση αυτή, που εμπνέεται από την του άρθρου 230 ΕΚ, πρέπει να οδηγήσει σε στενότερη ερμηνεία των προϋποθέσεων παραδεκτού αυτής της ενστάσεως. Εξ άλλου, ένας κανονισμός του Συμβουλίου δεν μπορεί να διευρύνει τις προβλεπόμενες από τη Συνθήκη προϋποθέσεις παραδεκτού.

28 Η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι την ευθύνη της αποφάσεως να μη διαβιβάσει την ένσταση την οποία είχε υποβάλει η προσφεύγουσα ενώπιον της αρμόδιας γαλλικής αρχής τη φέρει αποκλειστικώς η τελευταία. Εφόσον πρόκειται για αμιγώς εσωτερική διαδικασία υπό την ευθύνη του οικείου κράτους μέλους και μόνον, θα έπρεπε η προσφεύγουσα να προβάλει τα δικαιώματά της ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

29 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92, δεν μπορεί να λαμβάνει υπόψη ένσταση κοινοποιούμενη από πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους, έστω και αν θεωρεί ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να της διαβιβάζουν κάθε ένσταση που πληροί τις δύο προϋποθέσεις της παραγράφου 3 της διατάξεως αυτής.

30 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά άμεσα και ατομικά.

31 Διατείνεται, κατ' αρχάς, ότι ο λόγος απαραδέκτου περί γενικής ισχύος του κανονισμού αυτού είναι από μόνος του αλυσιτελής, άπαξ αποδεικνύει ότι θίγεται απ' αυτόν λόγω ορισμένων ιδιοτήτων της που τη διακρίνουν ή λόγω κάποιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει έναντι παντός άλλου προσώπου (προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου).

32 Ακολούθως, εκθέτει ότι από μακρού χρόνου εμπορεύεται μηλίτη οίνο υπό την ονομασία «Pays d'Auge». Παράγει πάνω από ένα εκατομμύριο φιάλες κατ' έτος, πράγμα που την ανάγει σε προέχουσα θέση έναντι των άλλων παραγωγών της περιοχής, των οποίων η συνολική ετήσια παραγωγή δεν υπερβαίνει τις 400 000 φιάλες, ασχέτως σήματος. Η προσφεύγουσα θεωρεί έτσι ότι κατέχει ιδιαίτερη θέση έναντι του προσβαλλομένου κανονισμού, ο οποίος επιφυλάσσει το μονοπώλιο χρήσεως της επίδικης ονομασίας σε μία ομάδα παραγωγών από την οποία αυτή αποκλείεται.

33 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι τα πρόσωπα που ρητώς κατονομάζονται στην κανονιστική πράξη στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε ο προσβαλλόμενος κανονισμός ή από τον ίδιο τον προσβαλλόμενο κανονισμό κατ' αρχήν δύνανται να ασκούν παραδεκτώς προσφυγή περί ακυρώσεώς του, καθ' όσον βρίσκονται σε πραγματική κατάσταση που τα χαρακτηρίζει έναντι παντός άλλου προσώπου, κατά την έννοια της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937).

34 Όμως, στη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92 εκτίθεται «ότι η διαδικασία καταχώρησης πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του διά του κράτους μέλους στην Επιτροπή», το δε άρθρο 7 του κανονισμού αυτού ορίζει τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα είτε ως «κάθε πρόσωπο που μπορεί να αποδείξει έννομο οικονομικό συμφέρον» (παράγραφος 2), είτε ως «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον έχει έννομο συμφέρον» (παράγραφος 3).

35 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον σε σχέση με την καταχώρηση των ονομασιών «Pays d'Auge/Pays d'Auge-Cambremer», εφόσον αυτή έχει ως αποτέλεσμα να της απαγορεύει να εξακολουθεί να εμπορεύεται τον μηλίτη οίνο της υπό την ονομασία «Pays d'Auge», παρ' όλον ότι κατέχει προέχουσα θέση στην παραγωγή και εμπορία του μηλίτη οίνου που προέρχεται απ' αυτή την περιοχή.

36 Η προσφεύγουσα φρονεί, επομένως, ότι το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του κοινοτικού δικαστή αποτελεί αναγκαία συνέπεια του δικαιώματος που του αναγνωρίζεται να παρεμβαίνει στη διοικητική διαδικασία. Επικαλείται συναφώς την απόφαση της 17ης Ιουνίου 1998, T-135/96, UEAPME κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1998, σ. II-2335), με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το δικαίωμα συμμετοχής σε διαδικασία επεξεργασίας και εκδόσεως κανονιστικής πράξεως εξατομικεύει τον δικαιούχο του ιδιώτη κατά τρόπον ανάλογο προς αποδέκτη και του παρέχει έτσι δικαίωμα να προσβάλει την πράξη αυτήν.

37 Αυτό ισχύει πολλώ μάλλον όταν η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να προβάλει τα δικαιώματά της ενώπιον της Επιτροπής, διότι η ένσταση την οποία είχε ασκήσει νομοτύπως ενώπιον των γαλλικών αρχών δεν διαβιβάστηκε στην Επιτροπή, κατά παράβαση των διαδικαστικών εγγυήσεων που ρητά της αναγνωρίζει το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92 (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σ. 2935).

38 Στο επιχείρημα ότι η προσφεύγουσα δεν μετέχει στη διαδικασία καταχωρήσεως σε κοινοτικό επίπεδο, απαντά ότι — όπως υποστηρίζει η ίδια η καθής — το κράτος μέλος υποχρεούται να διαβιβάζει στην Επιτροπή την ασκηθείσα από τον ιδιώτη ένσταση, χωρίς να μπορεί να εκφέρει καμμία εκτίμηση επί του παραδεκτού της. Ο ιδιώτης, επομένως, μετέχει στην κοινοτική διαδικασία και δύναται παραδεκτώς να ζητήσει από τον δικαστή να επιβάλει την τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες του αναγνωρίζει η οικεία κανονιστική ρύθμιση.

39 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής συνδέεται με το βάσιμο μιας από τις αιτιάσεις τις οποίες προβάλλει προς στήριξη της περί ακυρώσεως προσφυγής της, γι' αυτό και η ένσταση απαραδέκτου πρέπει, ούτως ή άλλως, να συνεξετασθεί με την ουσία (απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-142/95 P, Associazione agricoltori della provincia di Rovigo κ.λπ. κατά Commission κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-6669).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

40 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί επί του απαραδέκτου, χωρίς να εισέλθει στην ουσία. Κατά την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι διαφωτίστηκε αρκετά από την εξέταση των εγγράφων για να κρίνει την αίτηση χωρίς να κινήσει την προφορική διαδικασία.

41 Δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται κατά κανονισμού από φυσικό ή νομικό πρόσωπο, πρέπει ο προσβαλλόμενος κανονισμός να αποτελεί, στην πραγματικότητα, απόφαση που το αφορά άμεσα και ατομικά. Κατά πάγια νομολογία, το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητηθεί στη γενική ή μη γενική ισχύ της οικείας πράξεως (προαναφερθείσες διατάξεις Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 28, και CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 33). Μια πράξη έχει γενική ισχύ αν εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και αν παράγει τα έννομα αποτελέσματά της έναντι κατηγοριών προσώπων λαμβανομένων in abstracto (προαναφερθείσα απόφαση Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 55).

42 Στην προκειμένη περίπτωση, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εξασφαλίζει, μεταξύ άλλων, στις ονομασίες «Pays d'Auge» και «Pays d'Auge-Cambremer» την προστασία των ονομασιών προελεύσεως του κανονισμού 2081/92, ο οποίος ως ονομασία προελεύσεως ορίζει, στο άρθρο 2, παράγραφος 2, στοιχείο α', την ονομασία μιας περιοχής, ενός συγκεκριμένου τόπου ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, μιας χώρας, η οποία χρησιμοποιείται στην περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος ή ενός τροφίμου καταγομένου από αυτή την περιοχή, τον συγκεκριμένο τόπο ή τη χώρα αυτή, του οποίου η ποιότητα ή τα χαρακτηριστικά οφείλονται κυρίως ή αποκλειστικά στο γεωγραφικό περιβάλλον που περιλαμβάνει τους φυσικούς και ανθρώπινους παράγοντες και του οποίου η παραγωγή, η μεταποίηση και η επεξεργασία συντελούνται στην οριοθετημένη γεωγραφική περιοχή. Όπως ορθώς τόνισε η Επιτροπή, ο προσβαλλόμενος κανονισμός ουδόλως απευθύνεται σε ορισμένους επιχειρηματίες, όπως η προσφεύγουσα, αλλ' αναγνωρίζει σε όλες τις επιχειρήσεις, τα προϊόντα των οποίων ανταποκρίνονται στις επιβαλλόμενες γεωγραφικές και ποιοτικές απαιτήσεις, το δικαίωμα να τα εμπορεύονται υπό τη μια ή την άλλη από τις προαναφερόμενες

ονομασίες και αρνείται το δικαίωμα αυτό σε όλες τις επιχειρήσεις τα προϊόντα των οποίων δεν πληρούν αυτές τις προϋποθέσεις, που είναι οι ίδιες για όλους τους παραγωγούς.

43 Η ρύθμιση αυτή, επομένως, έχει τη μορφή μέτρου γενικής ισχύος, κατά την έννοια του άρθρου 249, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ, πράγμα άλλωστε που η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί. Εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς οριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι προσώπων λαμβανομένων γενικώς και αφηρημένως, και συγκεκριμένα έναντι όλων των επιχειρήσεων που παρασκευάζουν ορισμένο προϊόν που εμφανίζει αντικειμενικώς οριζόμενα χαρακτηριστικά (βλ. προαναφερθείσες διατάξεις Molkerei Grossbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής και Biscuiterie-confiserie LOR και Confiserie du Tech κατά Επιτροπής).

44 Ωστόσο, δεν αποκλείεται μια διάταξη, η οποία λόγω της φύσεως και του περιεχομένου της έχει γενικό χαρακτήρα, να μπορεί να αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, εφόσον το πρόσωπο αυτό θίγεται λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που προσιδιάζουν σ' αυτό ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και ως εκ τούτου το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο με εκείνον του αποδέκτη μιας αποφάσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις Codorniu κατά Συμβουλίου, σκέψεις 19 και 20, και Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 56).

45 Συναφώς, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, από πολλών ετών, χρησιμοποιεί στη Γαλλία την ονομασία «Pays d'Auge» για την εμπορία του μηλίτη οίνου τον οποίο παράγει και ότι κατέχει προέχουσα θέση στην οικεία αγορά. Φρονεί, ως εκ τούτου, ότι ευρίσκεται σε ιδιαίτερη θέση έναντι του προσβαλλομένου κανονισμού, όπως και η προσφεύγουσα εταιρία στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου.

46 Το ότι όμως η προσφεύγουσα κατέχει μεγάλο μερίδιο της οικείας αγοράς δεν αρκεί αφ' εαυτού για να τη χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλον επιχειρηματία τον οποίον

αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός. Συναφώς, αρκεί να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η γενική ισχύς και επομένως ο κανονιστικός χαρακτήρας μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα, κατά το μάλλον ή ήττον, ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου επί των οποίων εφαρμόζεται σε μια δεδομένη στιγμή, εφόσον διαπιστώνεται ότι η εφαρμογή αυτή πραγματοποιείται δυνάμει αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως καθοριζόμενης από την πράξη σε σχέση με τον σκοπό που αυτή επιδιώκει (βλ., π.χ., αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-68, σ. 791, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1995, Τ-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. II-1941, σκέψη 48).

47 Εξ άλλου, στην υπόθεση που κατέληξε στην προαναφερθείσα απόφαση Codorniu κατά Συμβουλίου, η προσφεύγουσα επιχείρηση κωλυόταν, από κανονιστική διάταξη που ρύθμιζε τη χρήση ονομασίας, να χρησιμοποιεί τη γραφική παράσταση την οποία είχε καταχωρήσει ως σήμα και είχε χρησιμοποιήσει επί μακρό χρονικό διάστημα πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού, οπότε κατείχε εξέχουσα θέση έναντι όλων των άλλων επιχειρηματιών. Από την απόφαση αυτή, όπως την έχουν ερμηνεύσει το Δικαστήριο και το Πρωτοδικείο, προκύπτει ότι μια διάταξη κανονιστικής φύσεως μπορεί όντως να αφορά ατομικά έναν επιχειρηματία εφόσον θίγει ειδικά δικαιώματά του (προαναφερθείσες διατάξεις Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 43, και CNPAAP κατά Συμβουλίου, σκέψη 36· προαναφερθείσα απόφαση Weber κατά Επιτροπής, σκέψη 67· διάταξη του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1998, Τ-100/94, Μιχαηλίδης κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή σ. II-3115, σκέψη 66).

48 Στην παρούσα, όμως, περίπτωση, η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει, ούτε άλλωστε ισχυρίζεται, ότι η χρήση της γεωγραφικής ονομασίας την οποία διεκδικεί προκύπτει από ανάλογο ειδικό δικαίωμα, το οποίο απέκτησε σε εθνικό ή κοινοτικό επίπεδο πριν από την έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού και την οποία αυτός προσέβαλε κατά την έννοια της προπαρατεθείσας νομολογίας.

49 Η προσφεύγουσα διατείνεται ακόμη ότι «έχει έννομο συμφέρον», κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92, ότι ως εκ τούτου υπέβαλε

ένσταση κατά της καταχωρήσεως της επίδικης ονομασίας διά της αποστολής προσηκόντως αιτιολογημένης δηλώσεως στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο είναι εγκατεστημένη και ότι από τη μη διαβίβαση της ενστάσεως αυτής στην Επιτροπή συντελέστηκε παραβίαση των διαδικαστικών εγγυήσεων που ρητά της αναγνωρίζει το εν λόγω άρθρο 7. Κατ' αυτήν, οι περιστάσεις αυτές αρκούν για να δικαιολογήσουν το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής.

50 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ούτε η διαδικασία επεξεργασίας των κανονιστικών πράξεων ούτε οι ίδιες οι κανονιστικές πράξεις, ως μέτρα γενικής ισχύος, απαιτούν, δυνάμει των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγεται το δικαίωμα ακροάσεως, τη συμμετοχή των θιγόμενων προσώπων, τα συμφέροντα των οποίων θεωρείται ότι εκπροσωπούνται από τους πολιτικούς θεσμούς που καλούνται να εκδώσουν τις πράξεις αυτές (διατάξεις του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997 στην υπόθεση T-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 75, και Molkerei Grossbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, όπ.π., σκέψη 60). Κατά συνέπεια, ελλείψει ρητώς εγγυημένων δικονομικών δικαιωμάτων, θα ήταν αντίθετο προς το γράμμα και το πνεύμα του άρθρου 230 ΕΚ να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε ιδιώτη, ως εκ του ότι μετέσχε στο προπαρασκευαστικό στάδιο μιας πράξεως νομοθετικής φύσεως, να ασκεί ακολούθως προσφυγή κατά της εν λόγω πράξεως (προαναφερθείσες διατάξεις Asocarne κατά Συμβουλίου, σκέψη 40, και Molkerei Grossbraunshain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, σκέψη 68).

51 Το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής πρέπει, επομένως, να εκτιμηθεί υπό το πρίσμα και μόνον των διαδικαστικών εγγυήσεων τις οποίες ειδικά αναγνωρίζει υπέρ των ιδιωτών ο κανονισμός 2081/92.

52 Στο πλαίσιο, όμως, της προβλεπομένης από τον κανονισμό 2081/92 ενστάσεως, οι αναγνωριζόμενες υπέρ των ιδιωτών διαδικαστικές εγγυήσεις είναι της αποκλειστικής αρμοδιότητας των κρατών μελών και δεν ενέχουν την άσκηση καμμιάς εξουσίας εκτιμήσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

53 Έτσι, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 2081/92 αναγνωρίζει μόνο στα κράτη μέλη το δικαίωμα να προβάλλουν, ενώπιον της Επιτροπής, ένσταση κατά της

καταχωρήσεως. Και ναι μεν, κατά το άρθρο 7, παράγραφος 3, του ίδιου κανονισμού, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί επίσης, εφόσον έχει έννομο συμφέρον, να προβάλει ένσταση κατά της επικειμένης καταχωρήσεως, υποχρεούται όμως να το πράξει αποστέλλοντας δήλωση δεόντως αιτιολογημένη στην αρμόδια αρχή του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί ή είναι εγκατεστημένο. Η διάταξη αυτή δεν επιβάλλει στο οικείο κράτος μέλος να διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που του υποβλήθηκε κατ' αυτόν τον τρόπο, αλλ' απλώς να λάβει τα αναγκαία μέτρα για «να ληφθεί υπόψη» η εν λόγω ένσταση εντός των τασσομένων προθεσμιών. Εξ άλλου, ναι μεν κατά τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2081/92, «η διαδικασία καταχώρησης πρέπει να επιτρέπει σε κάθε πρόσωπο που είναι ατομικά και άμεσα ενδιαφερόμενο να μπορεί να ασκεί τα δικαιώματά του, κοινοποιώντας την ένστασή του (...) στην Επιτροπή», η κοινοποίηση όμως αυτή γίνεται «διά του κράτους μέλους». Καμμία διάταξη του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να λαμβάνει υπόψη ένσταση που της κοινοποιείται από πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους. Τέλος, όταν μια ένσταση αναγνωρίζεται ως «παραδεκτή» κατά την έννοια του άρθρου 7, παράγραφος 4, του κανονισμού 2081/92, η παράγραφος 5 του ίδιου άρθρου ορίζει ότι η Επιτροπή καλεί τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη να επιδιώξουν την επίτευξη συμφωνίας μεταξύ τους, χωρίς να προβλέπει την παρέμβαση των ιδιωτών.

54 Πρέπει να προστεθεί ότι οι διατάξεις του άρθρου 7 του κανονισμού 2081/92 περί δικαιώματος εναντιώσεως των ιδιωτών εμφανίζουν θεμελιώδεις διαφορές έναντι των — πολύ ειδικών — διατάξεων που ισχύουν επί του ντάμπινγκ και των επιδοτήσεων, που απονέμουν σε ορισμένους επιχειρηματίες ιδιαίτερο ρόλο στην κοινοτική διαδικασία που οδηγεί στην επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ ή μέτρων κατά των επιδοτήσεων (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Fediol κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 και 25). Κατά συνέπεια, η παραπομπή στην απόφαση αυτή δεν ασκεί επιρροή στην παρούσα υπόθεση.

55 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο κανονισμός 2081/92 δεν θεσπίζει ειδικές διαδικαστικές εγγυήσεις, σε κοινοτικό επίπεδο, υπέρ των ιδιωτών.

56 Επί πλέον, και αν ακόμη υποτεθεί ότι η αρμόδια γαλλική αρχή προσέβαλε ορισμένα διαδικαστικά δικαιώματα της προσφεύγουσας, αρνούμενη να διαβιβάσει στην

Επιτροπή την ένσταση που της είχε απευθύνει, αυτό δεν σημαίνει ότι η παρούσα προσφυγή είναι, γι' αυτόν και μόνον τον λόγο, παραδεκτή.

57 Συγκεκριμένα, στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφαίνεται ως προς τη νομιμότητα πράξεως εθνικής αρχής, έστω και αν η εν λόγω πράξη εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας εκδόσεως κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την κατανομή των αρμοδιοτήτων στον συγκεκριμένο τομέα μεταξύ των εθνικών αρχών και των κοινοτικών οργάνων, η εκδιδόμενη από τις εθνικές αρχές πράξη δεσμεύει την εκδίδουσα την κανονιστική ρύθμιση κοινοτική αρχή και, συνακόλουθα, καθορίζει τους όρους της εκδοθησομένης κοινοτικής κανονιστικής ρυθμίσεως (βλ., σε σχέση με διαδικασία λήψεως αποφάσεων, απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 1992, C-97/91, Oleificio Borelli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6313, σκέψεις 9 και 10).

58 Αυτό συμβαίνει οσάκις η αρμόδια εθνική αρχή αποφασίζει να μη διαβιβάσει στην Επιτροπή την ένσταση που της έχει απευθύνει ιδιώτης δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 3, του κανονισμού 2081/92. Όπως προκύπτει, πράγματι, από τα προεκτεθέντα (βλ. ανωτέρω σκέψη 53), η Επιτροπή δεσμεύεται από αυτή την απόφαση και δεν μπορεί να λάβει υπόψη ένσταση την οποία της απευθύνει πρόσωπο άλλο πλην κράτους μέλους.

59 Με την επιφύλαξη ενδεχομένης προσφυγής στο Δικαστήριο βάσει του άρθρου 226 ΕΚ, εναπόκειται στα εθνικά και μόνον δικαστήρια να αποφαίνονται, ενδεχομένως

ύστερα από προδικαστική παραπομπή στο Δικαστήριο, επί της νομιμότητας της αμφισβητούμενης εθνικής πράξεως (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Oleificio Borelli κατά Επιτροπής, σκέψη 13), καθώς και επί της ενδεχομένης ευθύνης του οικείου κράτους μέλους σε περίπτωση που υποστηρίζεται ότι η πράξη αυτή προξένησε ζημία.

60 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή ενώπιον του γαλλικού Conseil d'État κατά της αποφάσεως της αρμόδιας γαλλικής αρχής περί μη διαβιβάσεως της ενστάσεώς της στην Επιτροπή και ότι, στις 21 Ιουνίου 1999, απηύθυνε στην τελευταία καταγγελία με την οποία της ζήτησε να ασκήσει, δυνάμει του άρθρου 226 ΕΚ, προσφυγή λόγω παραβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας, διότι, με την προαναφερόμενη απόφαση, αυτή παρέβη το άρθρο 7 του κανονισμού 2081/92.

61 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα, κατά την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, και ότι, επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

62 Υπ' αυτές τις συνθήκες, παρέλκει η απόφανση ως προς την αίτηση παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα, όμως με το άρθρο 87, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει, εν όψει των αιτημάτων της Επιτροπής να καταδικαστεί στα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και σ' εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

διατάσσει:

1) **Απορρίπτει ως απαράδεκτη την προσφυγή.**

2) **Παρέλκει η απόφανση ως προς την αίτηση παρεμβάσεως της Γαλλικής Δημοκρατίας.**

3) **Η προσφεύγουσα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και εκείνα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή.**

4) **Η αιτήσασα την παρέμβαση φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 9 Νοεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf